

N:o 11.

Lähimmäisenä sunnuntaina Joulusta.

Evankeliumi Luukk. 2: 33–40.

Ja Josef ja hänen äitinsä ihmettelivät niitä, kuin hänestä sanottiin. Ja Simeon siunasi heitä ja sanoi Maarialle hänen äidillensä: katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi jota vastaan sanotaan: Ja sinunkin sielu lävitse pitää miekan käymän, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin. Ja Anna profetissa, Fanuelin tytär, Asserin suvusta, se oli joutunut pitkälle ijälle ja elänyt miehensä kanssa seitsemän ajastaikaa hänen neitsyydestänsä. Ja oli leskenä lähes neljä yhdeksättä kymmentä ajastaikaa, ja ei lähtenyt temppelistä palvelemasta Jumalaa, paastoissa ja rukouksissa yötä ja päivää. Ja tämä tuli sillä hetkellä siihen ja kunnioitti myös Herraa ja puhui hänestä kaikille, kuin lunastusta Jerusalemissa odottivat. Ja sitte kuin he olivat kaikki tehneet Herran lain jälkeen, palasivat he Galileaan, heidän kaupunkiinsa Natsaretiin. Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä ja täytettiin viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen kanssansa.

On hyvin luultavaa, että edellinen epistola on paljaasta ymmärtämättömyydestä määrätty tälle sunnuntaille, ja että nuo määrääjat ovat tässä arvelleet, että koska epistola puhuu eräästä nuoresta perillisestä, joka on kaikkein tavarain herra, tämä olisi sanottu nuoresta Kristuslapsesta, samoin kuin monta muuta epistolaa ja evankeliumia on määrätty yhtä ymmärtämättömästi sopimattomille päiville. Kuitenkaan ei järjestyksestä mitään riipu, onhan samantekevätä, mistä kunakin aikana saarnataan, kunhan vaan oikea käsitys saa jäädä järjestykseensä.

Näin on tämäkin evankeliumi tapahtunut Kynttilämessun päivänä, jolloin Maaria toi lapsen temppeliin, vaikka sitä kuitenkin tänä sunnuntaina luetaan. Sanon tämän kaiken sen vuoksi, ettei ajan järjestyksessä kukaan hämentyisi eikä estyisi ymmärtämästä ja järjestämästä tätä evankeliumia. Me tahdomme jakaa tämän kahteen osaan, ja puhua siis **ensin Simeonista ja toiseksi Annasta**. Tämä onkin sisällykseltään ylen määrin runsas evankeliu-

mi ja hyvästi järjestetty: ensiksi **Simeoni**-mies ja toiseksi **Anna**-vaimo. Jotka molemmat ovat vanhoja ja pyhiä ihmisiä.

Ensimmäinen osa, Simeonista.

Ja Joosef ja hänen äitinsä ihmettelit niitä, kuin hänestä sanottiin.

Mitä kummallisia asioita nuo ovat ja kuka niitä sanoi hänestä? Niitähän ne ovat, joista Simeoni puhuu vähää ennen ottaessaan Jeesuslapsen temppelissä käsivarrellensa sanoen: **Nyt sinä lasket, Herra, palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen: sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.** Näitä sanoo Luukas, he ihmettelivät, että tuo vanha pyhä mies seisoi siinä heidän edessään temppelissä, otti lapsen käsivarsilleen ja riemuissaan puhui niin suloisesti hänestä, että hänen piti olla koko maailman valkeus, kaikkein ihmisten vapahtaja ja kaiken Israelin kunnia; niin suuresti Si-

meoni häntä rakasti, että hän nyt mielellään kuoli nähtyänsä tämän lapsen. Kylläpä oli syytä ja suurtakin ihmetellä, että noin jalo mies puhui julkisesti sellaista yleisellä pyhälä paikalla, vaikka tämä kuitenkin oli vaan köyhä, ylönkatsottu lapsi, hänen äitinsä puutetta kärsivä ja halpa-arvoinen ja isänsä Jooseppi ei suinkaan varallinen. Kuinka saattoikaan sellaista lasta pitää kaikkein ihmisten vapahtajana, kaikkein pakanain valkeutena ja koko Israelin kunniana ja kuuluisuutena? Tätä näkyä, kun asia on tuttu, ei se enään näytä niin ihmeelliseltä, mutta silloin kuin siitä ei vielä mitään tiedetty, näytti se kylläkin kummalliselta. Olihan tuo köyhä lapsukainen näköjään aivan toista, kuin se olento, josta Simeon niin suuria ja mahtavia puhuu.

Mutta Joosef ja Maaria sen kuitenkin uskoivat, sentähden he sitä ihmettelivätkin. Jos he eivät olisi sitä uskoneet, olisi tämä ollut heistä vähäpätöistä, eikä suinkaan ihmeellistä vaan perätöntä ja turhanpäiväistä. Tällainen ihmetteleminen ylistää korkeaksi ja suureksi Joosepin ja Maarian uskoa.

Mutta joku voisi sanoa: miksi ihmettelivät he tätä ainoastaan? Olivathan he jo ennen enkeleiltäkin kuulleet, että lapsi oli Kristus ja Vapahtaja; puhuivathan paimenetkin hänestä niin juhlallisesti; olihan sekin ihme, että kuninkaat eli tietäjät niin kaukaisesta maasta tulivat häntä lahjoillaan kumartaen rukoilemaan; tiesihän Maaria hyvin, kuinka hän lapsen oli siittänyt Pyhästä Hengestä ja ihmeellisesti synnyttänyt, ja olihan hän kuullut enkeli Gabrielilta, että tämä oli tuleva suureksi ja nimitettävä Jumalan Pojaksi, joten lyhyesti sanoen kaikki oli tapahtunut pelkkien ihmeitten kautta aina tähän saakka, jolloin taas ei mitään ihmettä tapahdu vaan ainoastaan julistetaan ja puhutaan niistä, joita ei vielä ollut hänessä tapahtunut eikä nähty. Minun mielestäni ei tarvitse tässä vallan korkealle kohota ei-

kä merta etemmäksi kalaan lähteä. Eihän, näet, evankelista kiellä heidän jo ennenkin ihmetelleen, vaan yksinkertaisen ajatuksen mukaan tahtoo hän tässäkin kertoa, mitä he tekivät kuullessansa P. Simeonin niin ylevästi lapsesta puhuvan. Hän ikäänkuin sanoo: Vaikka Simeoni niin suuria lapsesta puhuu, eivät hänen vanhempansa sitä joutavaksi katsoneet vaan uskoivat vahvasti. Sentähden he siinä seisoiivat, kuuntelivat häntä ja ihmettelivät sellaista puhetta. Mitä he muuta olisivat tehneet? Tällä ei ole kielletty, etteivät he ennen olisi yhtä paljon tai enemmänkin ihmetelleet.

Mutta mitä tämmöinen ihmetteleminen hengellisesti merkitsee, tulee kohta tutkittavaksi, nyt pysykäämme sananmukaisessa käsityksessä. Se kelpaa meille uskomme esikuvaksi, niin että siitä saamme myöskin oppia, kuinka Jumalan työt ovat meissä niin ihmeellisiä, että alku ja loppu näyttävät aivan erilaisilta. Alku ei ole mitään, vaan loppu on kaikki, kuten ei tässä Kristuslapsikaan niin miltään näytä, vaikka hän kuitenkin lopulta on kaikkein ihmisten vapahtaja ja valkeus.

Jos Jooseppi ja Maaria olisivat tässä tuominneet ulkomuodon mukaan, eivät he olisi Kristuksesta enempää välittäneet kuin muustakaan köyhästä lapsesta. Mutta nyt eivät he ulkomuodosta huoli, vaan pysyvät lujalla uskolla kiinni Simeonin sanoissa; sentähden he ihmettelevätkin hänen puhettaan. Näin täytyy meidänkin Jumalan töissä heittää pois kaikki oma mielemme ja pitää kiinni ainoastaan hänen sanoistaan, ettei silmämme ja mielemme meitä pahentaisi.

Heidän ihmettelemisensä Simeonin puheen johdosta on senkin vuoksi kirjoitettu, että sillä osoitettaisiin, kuinka Jumalan sana ei koskaan jää hedelmää vaikuttamatta, eikä sitä turhaan saarnata, kuten hän Jes. 55: 11 sanoo: **Minun sanani, joka minun suustani** (se on: Jumalan sanansaattajan suusta) **lähtee, ei pidä**

tyhjänä palajaman minun tyköni, vaan tekemän, mitä minulle otollinen on, ja sen pitää menestymän, jota varten minä sen lähettänyt olen. Näin nyt evankelista tarkoittaa sanoa: Simeoni piti sydämellisen kauniin puheen ja saarnasi puhdasta evankeliumia ja Jumalan sanaa. Sillä mitä evankeliumi muuta on kuin saarna Kristuksesta, kunka hän on koko maailman vapahtaja, valkeus ja kunnia? Siitä saarnasta sydän riemastuu ja ilon vuoksi samalla ihmettelee sellaista suurta armoa ja lohdutusta, kohta kun se siihen luottaa.

Mutta niin kaunista ja ihmeen lohdullista kuin tämä puhe onkin, oli tässä kuitenkin vähän niitä, jotka sen uskoivat, vieläpä halveksivatkin sitä hulluutena, kävelivät ja seisoskelivat temppelissä, mikä rukoili, mikä teki muuta välittämättä vähääkään näistä Simeonin sanoista. Koska kuitenkin Jumalan sanan pitää hedelmiä kantaman, niin oli osa niitäkin, jotka sen iloiten ja ihmetellen ottivat vastaan, nimittäin Jooseppi ja Maaria. Ja tässä evankelista salaa nuhtelee juutalaisten uskotomuutta, että vaikka heitä paljon oli saapuvilla (tapahtuihan, näet, tämä julkisesti temppelissä), ei kuitenkaan kukaan tahtonut uskoa, vaan he kaikki pahentuivat Kristuksen lapsuudesta. Siis opimme tästä, että meidän halusta tulee Jumalan sanaa kuulla, sillä ei se ole hedelmää saattamatta.

Evankeliumin hengellinen selitys Simeonissa.

Tästä seuraa nyt tämä Joosepin ja Maarian ihmettelemisen hengellinen merkitys. Jumalan asuma paikka on temppeli, joka siis merkitsee kaikkia paikkoja, joissa Jumala on, ja niinmuodoin myös Pyhää Raamattua, jossa Jumala löydetään kuten oikeassa paikassa ainakin. Kristuksen tuominen temppeliin ei ole mitään muuta, kuin mitä Tessalonikalaiset Ap. Tek. 17: 11 mukaan tekivät, jotka, heti

kun kaikella halulla olivat evankeliumin ottaneet vastaan, kiiruhtivat sitä **raamattuun** vertaamaan, **tutkistellen joka päivä, jos ne niin olivat.** Simeoni tässä temppelissä kuvaa kaikkia profeetoita, jotka olivat täynnä Pyhää Henkeä, kuten Luukas Simeonista lausuu, ja puhuivat ja kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta, sekä odottivat tulevaista Kristusta kuten tämä Simeoni, eivätkä siitä odotuksesta luopuneet, ennen kuin Kristus tuli, kuten P. Pietari Ap. Tek. 3: 24 sanoo: **Kaikki profetat hamasta Samuelista ja sitte edespäin, niin monta kuin puhuneet on, ovat myös kaikki näitä** (Kristuksen lihan) **päiviä ennustaneet.** Ja Matt. 11: 13 sanoo Kristus itse: **Kaikki profetat ja laki ovat Johannekseen asti ennustaneet,** se on: Kristuksen kasteeseen asti, jolloin hän alkoi olla kaiken maailman vapahtajana ja valkeutena.

Simeonissa osoitettiin sitä, ettei hänen pitänyt ennen kuoleman, kuin olisi nähnyt Kristuksen. Sentähden onkin hänellä nimenä **Simeon,** se on: **kuuleva,** joten profetat ovat ainoastaan sellaisesta Kristuksesta kuulleet, joka oli tuleva vasta heidän jälkeensä ja heidän perässään; sen vuoksi on hän heillä ollut ja he häntä kuulleet aivan kuin takaapäin. Jos nyt Kristuksen ja evankeliumin kanssa näin tullaan temppeliin ja Raamattua tutkistellaan, niin liittyvät profetain lauseet niin sydämellisesti häneen, että ottavat hänen syliinsä ja sanovat suuresti riemuiten: tämä on se mies, tämä, tämä se on, josta olemme puhuneet; nyt on puheemme rauhaan ja riemuun päättynyt. Sitten alkavat ne mitä suloisimmin todistamaan, kuinka tämä Kristus on vapahtaja, valkeus, lohdutus ja Israelin kunnia sekä kaikkea, mitä Simeoni tässä sanoo ja julistaa.

Tästä P. Paavali Room. 1: 2 sanoo, **kuinka Jumala jo ennen Pyhissä Raamatuissa on luvannut evankeliumin,** selittäen, mitä Simeoni ja temppeli ovat. Samoin Room. 3:

21: **Usko on todistettu lain ja profeetain kautta.** Ja Kristus Joh. 39, 46: **Tutkikaat Raamatuita; sillä ne ovat, jotka todistavat minusta. Jos te olisitte Mooseksen uskonnot, niin te olisitte minun uskoneet, sillä minusta on hän kirjoittanut.** Tämä olisi todistettava esimerkeillä, mutta puheemme venyisi liian pitkäksi. Olemmehan jo edellä joulupäivän epistolassa (Hepr. 1.) ja evankeliumissa nähneet esimerkkejä siitä, kuinka apostolit esittelevät Pyhästä Raamatusta varsin kauniita ja sangen sopivia todistuksia. Samoin olemme puhuneet tästä Joulupäivän evankeliumin (Luuk. 2: 1) edellisessä saarnassa kapalovalteiden johdosta, joihin lapsi oli kääritty.

Riittäköön tässä lause 5 Moos. 18: 15, johon apostolit Ap. Tek. 3: 22 ja 7: 37 sekä monasti vetoovat, ja jossa hän sanoo: **Herra teidän Jumalanne on teille herättävä profeetan teidän veljistänne, niinkuin minun, kuulkaat häntä kaikissa, mitä hän teille sanoo.** Tähän lopettaa Mooses kansan kuuntelemisen ja oman opetuksensa julkisesti tähän profeetaan Kristukseen, jota heidän siitä lähtien oli kuuleminen. Ja tässä on todistus, että Kristus oli oleva Mooseksen jälkeen valkeus ja vapahtaja ja epäilemättä Moosesta parempi. Eihän Mooses muutoin olisi lopettanut opetustansa ja johdatustansa sen hänelle jättääksensä eikä herennyt äänettömäksi, vaan yhä edelleen jatkanut hänen rinnallaan. Niinpä Jos. 28: 16 sanoo: **Katso, minä lasken Siioniin perustusksen, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, joka hyvin on perustettu; joka uskoo, ei hänen pidä peljästyvän.**

Katsos tätä ja tämänkaltaisia lauseita, kuinka tarkasti ja yhdenmukaisesti ne sopivat evankeliumiin puhuen Kristuksesta aivan samaa, mitä apostolitkin ovat hänestä saarnanneet. Näin tekee koko Raamattu kauttaaltaan.

Sentähden täytyi tämän Simeonin olla vanha mies, että hän olisi vanhojen profeetojen täydellinen ja tarkka kuva. Hän ei ota Kristusta käsiinsä eikä helmaansa vaan syliinsä. Vaikka tällä onkin syvempi tarkoitus itsessään, niin on meillä tällä kertaa siinä kylliksi, että Raamatun ennustukset ja lauseet samalla tavalla kantavat Kristuksen eteemme ja tarjoovat hänen jokaiselle eivätkä suinkaan häntä omana hyvänään pidä, kuten sen kanssa tehdään, jota sylissä kannetaan. Tästä P. Paavali Room. 4: 23 ja 15: 4 sanoo: **Mitä ennen kirjoitettu on, ei ole hänen, vaan meidän tähtemme kirjoitettu.** Ja 1 Piet. 1: 12: **Profeetat ei sen kautta itse heitänne palvelleet, vaan meitä.**

Nyt ei ole Luukas tahtonut nimenomaan lausua, että he Simeonin sanoja ihmettelisivät, **vaan niitä kuin lapsesta sanottiin.** Hän ei mainitse Simeonin nimeä, ja on siis täten tahallansa tahtonut johdattaa meitä pois Simeonista tähän hengelliseen merkitykseen, että tämän kautta käsittäisimme Raamatun lauseet.

Nyt ihmettelevät näitä lauseita ainoastaan hänen isänsä ja äitinsä. Tässäpä onkin evankelista pystyttänyt meille tienviitan jättäessään tykkänään mainitsematta Joosepin ja Maarian nimen ja sanoessaan heitä isäksi ja äidiksi antaaksensa meille aihetta hengelliseen käsitykseen. Kuka siis on Kristuksen hengellinen isä ja äiti? Hän itse Mark. 3: 35 ja Luukk. 8: 21 sanoo hengellisestä elämästä: **Joka tekee minun isäni tahdon, hän on minun veljeni ja minun sisareni ja äitini.**

P. Paavali 1 Kor. 4: 15 nimittää itseänsä isäksi: **Ehkä teillä olisi kymmenen tuhatta opettajata Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole montaa isää: sillä minä olen teitä Kristuksessa Jeesuksessa siittänyt evankeliumin kautta.** Siis on nyt selvää, että kristillinen seurakunta, se on: kaikki uskovaiset ihmiset, ovat Kristuksen hengellinen äiti, ja kaikki apostolit ja kansan opettajat, jos he

evankeliumia saarnaavat, ovat hänen hengellinen isänsä; ja aina kuin ihmisessä usko syntyy, syntyy Kristuskin heistä. (nimittäin kristillisestä seurakunnasta ja opettajista.) Nämä ovat niitä, jotka ihmettelevät profeetain lauseita, että ne niin kauniisti ja tarkoin sopivat Kristukseen ja niin suloisesti puhuvat hänestä sekä niin mestarillisesti todistavat kaiken evankeliumin totuuden, ettei mitään suurempaa huvitusta tässä elämässä ole kuin sellaisen katseleminen ja tutkisteleminen Raamatussa.

Mutta tuo uskomattoman suuri joukko taas halveksii tätä Simeonia, vieläpä syljeskelevätkin häntä ja pitävät hänen sanojaan hullun höpinänä. He harjoittavat temppeleissä apinankurejaan ja ylimielisyyttään, vieläpä sinne asettelevat Damaskon epäjumalia ja alttareita, kuten kuningas Ahos teki, 2 Kun. 16: 12, 13. Tämöisiä ovat kaikki, jotka raamatun avulla ilkeävaltaisuuttaan harjoittavat; he häpäisevät sitä ja väärentävät ihmisellisen käsityksen mukaan; ajattelevat siihen puujumalansa, järjen, ja tekevät siitä töitten ja ihmissääntöjen opettajan. Lopuksi he tämän temppelein saastuttavat ja repelevät, harjoittavat siinä kaikkea syntiä ja riettautta, jota paa- vi asetuksillaan ja korkeakoulut Aristoteleellaan tekevät ja ovat tehneet. Tämän ohella ovat he kuitenkin muka hartaita, vihkivät ja pyhittelevät monta puista ja kivistä kirkkoa, kappelia ja alttaria, purkavat vihaansa turkkilaisia vastaan, jotka tämöisiä kirkkoja häpäisevät ja hävittelevät, arvellen Jumalan sen vielä heille kostavan, vaikka he itse kymmenen tuhatta kertaa pahemmin häpäisevät ja raatelevat hänen rakkahinta temppeleensä, Raamattua, joka on verrattomasti parempi ja ijankaikkinen. Näin töhrivät nämä sokeat ja hullut ihmiset. Anna heidän sitten mennä toisen sokean toisen perästä ijankaikkiseen kuoppaan.

Kukaties joku yksinkertainen sitä kumastelee, että Luukas sanoo Jooseppia Kristuksen isäksi ottamatta lukuun Maarian neitsyyttä. Mutta tässä on hän noudattanut puheta- paa, jonka mukaan heitä kansan kesken puhu- teltiin ja mainittiin hänen vanhemmikseen, ja noudattanut Mooseksen lakia, joka isä- ja äiti- puoliakin pitää vanhempina; ja sehän on koko maailmankin yleinen tapa. Paljoa suuremmal- la syyllä sanoo hän Jooseppia isäksi, koska hän oli Jeesuksen äidin ainoa kihlattu mies ja ylkä.

Mutta siihen, ettei hän ole arastellut näin puhua, on riittävänä syynä ollut se, että hän jo ennen on niin selkeästi Maarian neitsyyttä selittänyt, ettei voinut ajatellakaan kenenkään luulevan Jooseppia Kristuksen ruumiilliseksi isäksi. Koska siis tässä ei ollut mitään syytä väärin käsittämistä peljätä evankelistan edel- listä puhetta silmällä pidettäessä, on hän tä- män kirjoittanut ilman mitään arkuutta, sillä edellisestä tekstistä käy kyllin hyvästi selville, että Maaria oli hänen tavanmukainen isänsä; ja niin muodoin ovat molemmat totta, että Kristuksella oli sekä isä että äiti.

Ja Simeon siunasi heitä. Tämä siunaus ei ole mitään muuta, kuin että hän toivottaa heil- le onnea ja autuutta, kunniaa ja kaikkea hy- vää. Hän ei myöskään siunannut ainoastaan lasta, vaan heitä kaikkia, sanoo Luukas, lasta, isää ja äitiä.

Kyllähän kait näyttää tämä siunaus vähä- pätöiseltä asialta; sillä onhan ihmisten tapana keskenään toisiaan siunailta ja onnitella. Mut- ta siunata Kristusta ja hänen vanhempiansa, on sangen korkea ja harvinainen teko siitä syystä, että Kristus ja luonto ovat aivan vas- takkaisia toisilleen. Kristus kiroo kaiken, mitä maailma katsoo hyväksi, antta meidän kärsiä ristiä ja kaikkea vastoinkäymistä, tempaa meiltä pois tämän maailman hekuman, tavaran ja kunnian ja opettaa sen olevan kaikki tyyni

hulluutta ja pahuutta, mitä ihmiset puuhailevat. Katso, tätä ei tahdo eikä voi kukaan häneltä kärsiä, sentähden täytyy Kristuksen ja hänen omansa joutua sadatuksen, häväistyksen ja vainon alaiseksi, ja sangen harvat ovat ne simeonit, jotka häntä siunaavat, ja niitä taasen on koko maailma täynnä, jotka häntä sadattelevat ja hänelle kaikkea pahaa, häpeätä ja onnettomuuta toivottavat. Sillä kenellä sel-laista mieltä ei ole, että vapaaehtoisesti katsoo ylön kaiken ja on valmis kaikkea kärsimään, hän ei ole kauvan siunaava ja ylistävä Kristusta, vaan pian hänestä pahenee.

Muutamia on kyllä, jotka häntä ylistävät ja siunaavat, niin kauvan kuin hän tekee, mitä he tahtovat, ja antaa heidän olla, kuten tahtovat. Mutta siinä tapauksessa hän ei ole Kristus eikä tee heissä Kristuksen töitä, vaan hän on sellainen, kuin he ovat ja tahtovat. Mutta kun hän alkaa olla heille Kristuksena ja vaatia, että heittäisivät pois omat työnsä ja että hän ainoastaan heissä olisi, silloin pakenevat hänestä pois eikä tule häväistyksistä ja sadatuksista loppua.

Samaan tapaan arvelevat moniaat, että jos he Kristuksen äitineen silmillään näkisivät niinkuin Simeoni, tahtoisivat hekin iloisesti häntä siunata. Mutta he valehtelevat; hänen lapsuutensa ja köyhyytensä ja hänen halpa ulkomuotonsa olisi totisesti saanut heidät kääntymään pois. **Tämän todistavat he vihaamalla, halveksimalla ja vainoomalla tuollaista köyhyyttä ja halpaa ulkomuotoa Kristuksen jäsenissä, joiden joukossa ne kuitenkin joka päivä voisivat löytää pään, se on: Kristuksen.** Samoin kuin he siis nyt pakenevat ja vihaavat hänen ristiänsä ja arvotonta ulkomuotoaan, samoin he varmaankin tekisivät, vaikka Kristus olisi vielä heidän silmäinsä edessä. Miksi eivät sitten sellaista kunniaa köyhille osoita? Miksi eivät sitten toutua kunnioita. Mutta Simeonin mieli ei ol-

lut sellainen, hän ei pahentunut hänen ulkomuodostaan, vieläpä hän tunnustikin, että **hän oli merkki, jota vastaan sanotaan;** ja suostuu siihen mielellään, että Kristus hylkää kaikki korkeat muodot ja pitää ristin muodon parempana; tämän lisäksi ei hän siunaa ainoastaan häntä vaan myöskin hänen jäseniään, äitiä ja isää.

Senvuoksi on Simeoni ristin saarnaajana ja rakastajana sekä maailman vihaajana ja näin siunatessaan korkea ja suuri esikuva, kuinka Kristusta tulee ylistää ja kunnioittaa hänen ylönkatsotussa, kirotussa ja hyljättyssä muodossaan, jota hän aikansa omassa persoonassaan kantoi ja nytkin vielä kantaa jäsenissään, jotka hänen tähtensä kärsivät köyhyyttä, pilkkaa, kuolemaa ja kaikenlaista sadatusta. Kuitenkaan ei kukaan joudu heidän avuksensa, ei ota heitä vastaan eikä heitä siunaa, vaan rukouksilla ja paastoilla, luostarilaitoksilla ja töillä tahdotaan olla hurskaita ihmisiä ja kristittyjä.

Kristuksen isän ja äidin siunauksen merkitys.

Tästä saadaan nyt selville myöskin se **hengellinen tarkoitus**, että hengellinen Kristus hengellisen isänsä ja äitinsä kanssa, se on: kristillinen kirkko apostoleineen ja niiden seuraajat ovat kaikenlaisten kirousten alaisia maan päällä, ja, kuten P. Paavali sanoo 1 Kor. 4: 13: ovat tulleet niinkuin maailman tunkeiksi ja kaikkein saastaisuudeksi. Sentähden ovatkin kipeässä tarpeessa saada muualta siunausta ja lohdutusta, ja saavatkin sitä Simeonilta tempelissä, se on profetoilta Pyhässä Raamatussa, josta Paavali Room. 15: 4 sanoo: **Mitä ennen kirjoitettu on, se on meille opiksi kirjoitettu, että meillä kärsivällisyyden ja Raamattuin lohdutuksen kautta toivo olisi.**

Katsoppas tästä; siis ei pidä kenenkään kristityn ajatella eikä koettaa asiaansa niin sovitaa, että maailman ihmiset häntä ylistäisivät ja siunaisivat. Ei; ennakolta on jo päätetty, että häpeätä ja kirousta pitää hänen odottaman, siihen taipuman ja tyytymän, eikä mitään siunausta odottaman paitsi Simeonilta temppelissä. Raamattu on meidän lohdutuksemme, se ylistää ja siunaa kaikkia, joita maailma Kristuksen tähden kiroo. Tätä tarkoittaa 37 Psalmi kokonaan, samoin 9 ja monet muut, joissa kaikissa veisataan, kuinka Jumala pelastaa kaikki, jotka maailman puolelta saavat kärsiä.

Ja Mooses 1 Moos. 4: 9 kirjoittaa, että hurskaan Aapelin kuolema kävi niin Jumalan sydämeen, että hän ilman kenenkään rukoustaakaan ainoastaan hänen verensä tähden ryhtyi koston, ja että hän teki hänelle paljoa enemmän hänen kuoltuaan kuin hänen eläissään. Tällä osoittaa hän, ettei hän kuolleitaakaan voi unohtaa, kaikkein vähimmän niitä kuolleita, jotka eläissään häneen uskoivat. Toisaalta taas, kun Kain sai surmansa, on hän vaiti eikä hänestä ensinkään välitä.

Nämä ja tämän kaltaiset Raamatun lauseet ovat meidän lohdutuksemme ja siunauksemme; jos olemme kristityitä tulee meidän niissä pysyä ja niihin tyytyä. Tästä me näemme, kuinka autuaita ne ovat, jotka kärsivät kirousta, ja kuinka onnettomia ne, jotka kiroilevat; edellisiä ei Jumala saata unohtaa eikä jättää, jälkimmäisiä ei hän tahdo ajatella eikä heistä tietää. Mitä runsaampaa, suurempaa lohdutusta ja siunausta me tahtoisimme? Mitä on maailman siunaus ja lohdutus tämän Simeonin lohdutuksen ja siunauksen rinnalla temppelissä?

Ja sanoi Maarialle hänen äidillensä: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan, (Ja sinunkin

sielus läpitse pitää miekan käymän), että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin. Miksi ei hän sellaista sano myöskin isälle, ja puhuttelee lisäksi äitiä nimeltä? Hän käy tässä luonnon kimppuun, mainitsee luonnollisen äidin eikä isää. Sentähden onkin yksin äitiin luonnollisesti varsin kipeästi koskenut, mikä häntä kohtasi hänen luonnolliseen lapseensa nähden. Tämä on ehkä senkin tähden tapahtunut, ettei Joosepin pitänyt näkemän Kristuksen kärsimisen aikaa, joka tuli ainoastaan äidin osaksi. Ja kaiken kärsimyksen lisäksi tuli vielä se, että Maarian täytyi turvattomana leskenä ja Kristuksen köyhänä orpona kärsimissensä kestää, joka onkin ylen määrin sääliittävä, niin että Jumala itsekin Raamatussa pitää tarkkaa huolta leskistä ja orpolapsista sanoen itseään **leskien tuomariksi ja orpoin isäksi.**

Maaria on, näet, saanut kokea kaikkea kolmea säätyä: neitsyyttä, aviosäätyä ja lesken tilaa; ja niistä on viimeinen kurjin, jolla ei ole mitään turvaa eikä tukea. Neitseellä on vanhempansa, vaimolla miehensä, mutta leski on turvaton. Ja näin kurjassa asemassa olevalle julistaa Simeoni niin paljon kärsimystä. Tällä osoittaa ja selvittää hän hänelle itselleen siunauksensa merkityksen, että se nimittäin oli siunaus Jumalan edessä vaan ei maailman. Sillä maailman edessä oli käyvä päin vastoin: hän ei ollut täällä jäävä ainoastaan siunaamatta, vaan hänen lapsensakin oli tuleva maali-
tauluksi, johon jokainen tähtäisi kirouksensa, samoin kuin ampumatauluun kaikki nuolet ja vasamat lennätetään. Tämä on, katsos, mielestäni temppelissä siunaamista. Hänelle onkin ollut kyllä tarpeellista, että häntä sellaista vastaisen kirouksen ammuntaa vastaan vahvistettiin ja lohdutettiin hengellisellä ja jumalallisella siunauksella, koska hän yksin oli saava kestää ja kärsiä sielussaan niin suurta hänen lastaan vastaan nousevaa kirouksen myrskyä.

Ensiksi sanoo hän: **Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa.** Tämä on ensimmäinen lohdutus, jonka äiti oli saava nähdä ja kokea pojassansa, että niin moni oli häneen loukkautuva Israelissakin, joka kumminkin oli Jumalan valittu kansa. Sentähden on ihmisten silmissä sangen huono lohdutus, että hän on sen pojan äiti, johon Israelissakin niin monen piti pahentua ja langeta.

Jotkut ovat selittäneet tämän tekstin sillä tavalla, että moni on langennut Kristukseen, mutta että kaikki heidän ylpeytensä on tullut heille autuaalliseksi lankeemukseksi, jotta he nöyryydestä nousisivat ylös, niinkuin P. Paavali lankesi ja nousi, ja niinkuin myös kaikkein tekopyhän täytyy langeta ja joutua toivottomiksi omien voimiensa riittämättömyydestä sekä Kristuksessa nousta, jos muuten autuaiksi tahtovat tulla. Tämä on tosin hyvä käsitys, mutta tässä paikassa ei riittävä. Simeoni puhuu Kristuksesta sillä tavalla, että monta juutalaista oli häneen loukkautuva ja paheneva ja sen kautta joutuva epäuskoon, kuten on tapahtunut ja vieläkin tapahtuu. Tämä oli kylläkin surullinen kuva ja näköala sekä sen lisäksi hirmuinen sanoma pyhän äidin kuulla. Mutta sellaiseen lankeemiseen ei ole Kristus syynä, vaan juutalaisten röyhkeys, ja se tapahtuu siis näin:

Kristus on tullut kaiken maailman valkeudeksi ja vapahtajaksi, kuten Simeoni sanoo, ja että jokainen uskon kautta häneen tulisi vanhurskaaksi ja autuaaksi. Jos tämä oli tapahtuva, niin täytyi kaiken muun vanhurskauden, jonka itse erillämme Kristuksesta olemme töillä tavottaneet, tulla hyljättyksi. Sitä eivät voineet juutalaiset kärsiä, kuten P. Paavali Room. 10: 3 sanoo: **Ei he ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan pyytävät omaa vanhurskauttansa vahvistaa, eikä ole Jumalan vanhurskaudelle kuuliaiset.** Niin

loukkautuivat he uskoon, lankesivat yhä syvemmälle epäuskoon ja paatuivat omassa vanhurskaudessaan, niin että mitä ankarimmin vainosivatkin kaikkia uskovaisia.

Samoin täytyy vielä nytkin kaikkein tekopyhän tehdä: luottaa töihinsä, loukkautua uskoon ja niin langeta Kristukseen, että he polttavat, kiroovat ja vainoovat kaikkia, jotka hylkäävät heidän työnsä tai pitävät ne arvottomina; senhän me saamme nyt nähdä paavissa, piispoissa, tohtoreissa ja kaikissa paavilaisissa. Ja tätä tekevät he siinä mielessä, ikään kuin siten muka totuutta puolustamalla ja kristikuntaa varjelemalla tekisivät Jumalalle palveluksen. Samoinhan ne juutalaisetkin tapessaan apostoleita ja kristityitä ja heitä vainotessaan hokivat vaan jumalanpalvelusta ja Mooseksen lakia suojelevansa.

Kun siis Simeoni tässä ennustaa Kristuksen äidille, ettei koko Israel ollut ottava häntä vastaan valkeutena ja vapahtajana, vaikka hän se oli, ja ettei ainoastaan muutamia tai harvoja ollut häneen loukkautuva ja lankeava, niin ei tarvitse Kristuksen hengellisen äidin, kristillisen seurakunnan sitä ihmetellä, että niin monet väärät kristityt, etupäässä hengellisestä säädystä, eivät ota uskoa vastaan. Sillä tämä on juuri se kansa, joka töihinsä turvaa ja omaa vanhurskauttaan etsii ja jonka pitää ja täytyy Kristukseen ja hänen uskoonsa luokkaantua ja langeta, ja sen lisäksi vielä vainota ja tappaa se, mikä heitä vastaan puhuu tai toimii.

Sellaista on jo aikoja sitten hengellinenkin Simeoni eli profeetat julistaneet, jotka kaikki tyyni tästä lankeemisesta puhuvat. Jesaias 8: 11–15 sanoo: **Näin sanoi Herra minulle, koska hän käteeni rupesi; ja neuvoi minua, etten minä vaeltaisi tämän kansan tiellä, ja sanoi: Elkäätkä sanoko: liitto. Ei tämä kansa muusta puhu kuin liitosta; elkäätkä te niin peljätkö, kuin he tekevät, elkäätkä myös vapisko. Vaan pyhittäkäätkä Herra Seebaot; ja**

hän olkoon teidän pelkonne, ja hän olkoon teidän vapistuksenne. Niin hän on pyhitys, mutta loukkauskivi ja kompastuskallio kahdelle Israelin huoneelle, paulaksi ja lankeamiseksi Jerusalemin asuville, niin että moni heistä loukkaa itsensä ja lankeavat särjetään, kiedotaan ja vangitaan.

Sellaisia lauseita on paljoa useampia, joissa todistetaan Kristuksen olevan kivi, johon kaikkein parhaimmat ja korkeimmat loukkaantuvat, kuten myös Ps. 78: 31 sanoo: **Jumalan viha tappoi jaloimmat heidän seastansa; ja parahimmat Israelissa hän maahan löi.** Sillä Kristus on pantu vapahtajaksi, josta asemasta hän ei voi väistyä eikä muuksi muuttua. Nämä ylpeilijät taasen ovat kovia ja uppiniskaisia, hekään eivät tahdo antaa perään yksipäisyydestään, vaan juoksevat päänsä Kristukseen. Täytyyhän silloin toisen musertua ja langeta. Mutta Kristuksen täytyy pysyä eikä hän voi langeta, siis täytyy heidän langeta.

Toisin taas: yhtä lujana kuin hän seisoo tekopyhiä vastaan eikä heitä väistä, yhtä lujasti seisoo hän taas niiden puolella, jotka häneen rakentavat, kuten Jes. 28: 16 sanoo: **Minä lasken Siioniin perustusksen, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, joka hyvin on perustettu. Joka uskoo, ei hänen pidä pelästymän,** ja hän itse Matt. 16: 18 sanoo: **Tämän kallion päälle tahdon minä raketa minun seurakuntani; ja helvetin portit ei pidä häntä voittaman.**

Samoin kuin nyt lankeemus ja särkyminen ei muuta ole kuin **epäusko** ja töihin kärsiksi käyminen, samoin ei myöskään nouseminen ja tälle kalliolle rakentaminen ole muuta mitään kuin **uskoa** ja töistä luopua. Uskovaiset ainoastaan ovat niitä eikä kukaan muu, joille Kristus on pantu nousemiseksi. Samoin kuin siis Kristuksen aikoina moni Israelissa on hänessä noussut ylös, samoin täy-

tyy asianlaidan olla aina maailman loppuun asti, niin ettei kukaan voi minkään työn tai ihmisopin kautta nousta ylös, vaan ainoastaan Kristuksen kautta. Se taas tapahtuu uskolla, kuten useasti on sanottu, ilman mitään töitä ja ansioita; töitten tulee vasta nousemista seurata.

Siis näet, kuinka koko Raamattu ainoastaan uskoa vaatii ja hylkää työt kelvottomina, vieläpä pahentavina esteinäkin vanhurskauttamiselle ja tällaiselle nousemiselle. Sillä Kristus yksinään tahtoo olla nousemisen välikappaleena, tai muuten on hän lankeemiseksi. Hän ei salli rinnallansa mitään muuta nousemisen välikappaletta. Eikö siis ole hirmuista menoa tuo paavilaisten ja hengellisten elämä, joka niin ankarasti päistikkaa syöksee päänsä tähän kallioon, ja on niin aivan päinvastaista kristilliselle elämälle, että sitä hyvästi voidaan sanoa Anttikristuksen elämäksi ja hallitukseksi?

Tästä nousemisesta puhuu myös hengellinen Simeoni Kristuksen hengelliselle äidille. Sillä kaikki profeetat opettavat kristikuntaa, kuinka kaikkein ihmisten täytyy ainoastaan Kristuksessa olla kestäväisiä, kuten P. Paavaliakin Room. 1: 17 ja Hepr. 10: 38 toistaa profeeta Habakukin 2: 4 lauseen: **Vanhurskas on elävä uskostansa.**

Niinpä nyt näemme siis, kuinka tämä **lankeeminen ja nouseminen** Kristuksessa on kokonaan hengellistä, ja kuinka lankeeminen kohtaa toisia ihmisiä kuin nouseminen. Ei lankeeminen kohtaa muita kuin aivan suuria, korkea-oppisia, mahtavia ja pyhiä ihmisiä, jotka kaikkein enimmin itseensä uskaltavat. Kuten evankeliumi meille osoittaa, ei Kristus syntisten kanssa ole vihassa ja riidassa, vaan hän kohtelee heitä kaikkein ystävällisimmin. Mutta omatapaisten ihmisten, kirjanoppineitten ja ylimmäisten pappein kanssa ei hän voi päästä mihinkään tolkkuihin, eikä hänellä olekkaan

heille mitään armoa. Kun siis lankeemus tulee yksin niille, jotka jo ennaltaan ovat seisomassa, tulee nouseminen ainoastaan niiden osaksi, jotka ovat kaatuneet ja langenneet. Nämä ovat kaikki armoa janoovaisia ja tyhjäksi käyneitä henkiä, jotka itsellensä tunnustavat ja tuntevat, etteivät mitään ole vaan Kristus on kaikki.

Ja Simon on, merkillistä kyllä, asettanut tähän lisäksi sanan Israel. Kristus on, näet, kaikkein profeetain kautta luvattu ainoastaan Israelin kansalle, ja sen ohessa on myöskin ennustettu, että sangen monta samasesta kansasta oli luopuva pois uskosta ainoastaan oman vanhurskautensa tähden. Kyllä tämä on meille pakanoillekin, joille ei mitään ole luvattu, varsin kauhistuttavaa; vaan me olemme sulasta armosta tietämättämme ja huomamattamme tulleet tähän ja nousseet ylös Kristuksessa, kuten P. Paavali Room. 15: 9 opettaa ja edellä toisen Adventtisunnuntain epistolassa on sanottu. Sentähden tulee meidän tarkasti sydämeemme painaa tämä Israelin lankeemus, jota meille apostoli Room. 11: 20 teroittaa, ettemme mekään niin lankeisi; vaikkakin, Jumala paratkoon, olemme jo pahemmin langenneet ja vietellyiksi tulleet Antikristuksen kautta kuin juutalaiset ja turkkilaiset, niin että kannamme Kristuksen nimeä ainoastaan Jumalalle häväistykseksi ja itsellemme vahingoksi.

Toiseksi sanoo Simeoni: **Kristus on pantu merkiksi, jota vastaan sanotaan.** Mutta eikö ole surkeata, että maailman vapahtajaa ja valkeutta vastaan pitää puhuttaman, tuomittavan ja kirottaman, vaikka kaikkea syytä olisi juosta hänen perässään ja etsiä häntä maailman äärestä toiseen? Mutta tästä me opimme mitä maailma on, ja mitä luonto vapaine tahtoineen tekee. Se on nimittäin perkeleen valtakunta ja Jumalan vihollinen, eikä ainoastaan tee Jumalan käskyjä vastaan, vaan

mielettömänä ja raivoissaan vainoo ja surmaa vapahtajankin, jonka pitäisi auttaman häntä Jumalan käskyjä pitämään. Mutta toisesta toinen seuraa: ne jotka häneen loukkaantuvat, niiden täytyy myöskin häntä vastaan puhua, sillä muuta he eivät saata tehdä. Toiselta puolen taas: ne jotka hänessä nousevat, niiden täytyy hänet tunnustaa, puhua hyvää ja saarnata hänestä, sillä he taas eivät voi muuta tehdä. Mutta näittenkin sielun läpi pitää miekan käymän, kuten seuraa.

Ota nyt sanoista vaari. Hän ei sano näin: **Häntä vastaan sanotaan, vaan, hän on pantu merkiksi, jota vastaan aina sanotaan.** Samoin kuin ampujalle annetaan merkki eli maalitaulu, jotta kaikki jouset ja pyssyt, nuolet ja kivet siihen tähdättäisiin ja ammuttaisiin, joka taulu juuri sen vuoksi on pystytettykin, etteivät laukaukset muualle vaan ainoastaan pilkkaan osuisivat, samoin on Kristuskin se maali, johon jokainen tähtää. Kaikki vastaansanomiset suunnataan juuri häntä kohden, ja vaikka vastaansanojat keskenään ovat sangen eripuraisia, ovat he kuitenkin siinä yksimielisiä, että puhuvat Kristusta vastaan. Tämä on todistettu sillä, että Pilatus ja Herodes, jotka olivat verivihollisia, kuitenkin olivat yksimielisiä Kristuksesta ja Kristusta vastaan. Fariseukset ja sadukeukset olivat myös mahdottoman riittäisiä keskenään, mutta Kristusta vastaan vetivät he kaikki yhtä köyttä, niin että David Ps. 2: 1, siitä ihmetellen sanoo: **Miksi pakanat kiukuitsevat, ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat hankitsevat heitänsä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät, Herrea ja hänen voideltuansa vastaan.**

Samoin myös kaikki väärauskoiset, olkoot he keskenään kuinka monenkaltaisia ja kuinka toisiaan vastaan tahansa, yksimielisesti he kaikki tyyni vastustavat ainoata kristillistä seurakuntaa. Ja nytkin, vaikka ei mikään piispa, ei mikään veljeskunta, ei mikään kirkolli-

nen laitos, ei mikään luostari kunnioita toistaan, niin että pian aikaa olemme saaneet yhtä monta lahkoo ja eriseuraa kuin päätäkin, ovat he kuitenkin kaikki yhtä mieltä evankeliumia vastaan, kuten profeeta Assaf Ps. 83: 6–8 kirjoittaa: **He ovat sydämessänsä panneet neuvonsa yhteen ja tehneet liiton sinua vastaan. Edomealaiset ja ismaelilaiset majat: moabilaiset, ammonilaiset ja amalekilaiset, filistealaiset ja Tyyron asuvaliset,** joista ei kuitenkaan yksikään ollut sovussa toisensa kanssa. Pahuus ja valhe ovat kyllä keskenässä eripuraisia, mutta totuutta ja vanhurskautta vastaan pitää niiden yhteen liittymän, jotta kaikki riita ja vastaansanomien tätä maalia ja merkkiä kohden kääntyisi. Ja tähän heillä on mielestään oivallinen syy. Jokainen eriseurra, näet, taistelee ainoastaan omaa vastapuoluetta vastaan, Pilatus Herodesta vastaan, fariseus sadukeusta, Aarius Sibeliusta, munkit pappeja vastaan; mutta taas toiselta puolen on jokaisella lahkolla omat puolueensa ja ystävänsä, joten heidän riitansa ja rauhansa on ainoastaan osittainen.

Mutta Kristus on sangen epäkohtelias ja ymmärtämätön, kun soimaa heitä kaikkia, hänestä on Pilatus saman arvoinen kuin Herodeskin, fariseus kuin sadukeuskin, eikä hän pidä kenenkään puolta. Koska hän siis on heitä kaikkia vastaan, niin he taas puolestaan hyökkäävät kaikki yhdessä häntä vastaan. Näin on totuus kaikkea valhetta ja petosta vastaan; sentähden yhtyvätkin kaikki valehtelijat totuutta vastaan ja tähtäävät yhteen maaliin kaikki vastaansanomisensa. Näin sen täytyykin käydä. Kristus ja totuus, näet, eivät havaitse yhtäkään ihmistä hurskaaksi ja heidän puolellansa, kuten Ps. 116: 11 sanoo: **Kaikki ihmiset ovat valehtelijat.** Sentähden täytyy hänen kaikkia ilman erotusta nuhdella ja heidän menonsa hyljätä, jotta ne kaikki rupeisivat janoomaan ja kaipaamaan hänen armoan-

sa. Mutta tätä he eivät kaikki kärsi eivätkä tahdo, paitsi ainoastaan pieni osa.

Näin on nyt meillä molemmat Simeonit; **ruumiillinen Simeoni** julistaa ruumiilliselle äidille, kuinka Kristus on pantu omassa persoonassaan merkiksi, jota vastaan sanotaan. Täten osoittaa hän, mitä **hengellinen Simeoni**, profeetat, sanovat kristillisestä uskosta kristikunnalle, että nimittäin usko ja evankeliumi, totuuden elävä sana, on kallio, joka on monelle lankeemiseksi ja nousemiseksi, ja lopuksi merkki, jota vastaan sanotaan, niin että Jesaiaskin 53: 1 aivan kuin ihmetellen tästä sanoo: **Kuka uskoo meidän saarnamme?** Hän aivan kuin tietäisi vastauksen: Sangen harvat. Samoin Luukaskin 8: 15 ja 28: 13 sanoo, että moni heistä loukkaantuu tähän saanaan, niin että tuskin rahkakaan ihmisistä autuaaksi tulee. Profeetoissa on yllin kyllin kirjoitettuna tästä lankeemisesta, nousemisesta ja vastaansanomisesta.

Olihan Simeoni tosin edellä sanonut, kuinka Kristus on koko maailman valkeus ja vapahtaja, jota myöskin profeetat sanovat; näin on ilmoitettu, mitä Kristus on ja minä hän tahtoo maailmaa kohtaan olla; mutta tässä puhuessaan lankeemisesta, nousemisesta ja vastaansanomisesta, ilmaisee hän, kuinka Kristukselle piti käydä ja hänen työnsä menestyä, mitä maailma on ja mille kannalle se asetuu Kristusta kohtaan. Näin tulee selville, että Kristus kyllä olisi halukas ja kykenevä vaikuttamaan kaiken maailman valkeutena ja vapahantajana sekä että hän runsaasti ja ylenkin runsaasti tarjoilee itseään sellaiseksi vapahtajaksi, mutta maailma ei ainoastaan ole häntä ottamatta vastaan, vaan tulee tästä vieläkin pahemmaksi, vastustaa ja vainoo häntä mitä kii-vaimmasti.

Tästä tunnetaan maailma, kuinka se on perkeleen valtakunta, joka ei ainoastaan ole täynnä pahuutta ja sokeutta, vaan joka myös-

kin on pahuuden ja sokeuden rakastaja, kuten Kristus Joh. 3: 19 sanoo: **Valkeus tuli maailmaan; ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.** Katsos, näin saamme nähdä, kuinka vaelluksemme maan päällä käy perkeleitten ja Jumalan vihollisten keskellä, niin että syystäkin tämän elämän pitäisi tuntua meistä hirmuiselta.

Tästä me nyt opimme ja pääsemme varmuuteen, että jos meidän saarnastamme ja uskostamme monet ihmiset pahenevat ja väittelevät sitä vastaan, varsinkin nuo suuret oppineet ja hengelliset, niin tulee meidän puolestamme vaan olla hyvässä turvassa ja iloita. Se on merkki siitä, että saarnamme ja uskomme on oikea, ja sille käy, kuten siitä Simeoni tässä ja kaikki profeetat sanovat. Siihen pitää loukkaannuttaman, langettaman ja sitä vastaansanottaman, ei se siitä parane. Joka ei tähän tydy, hän hakekoon itsellensä toisen Kristuksen. **Tämä** Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Näin täytyy toisesti myöskin hänen jäsenillensä, joka ikiselle kristitylle käydä hänen uskonsa ja saarnansa vuoksi. Tämän nimityksenä on **antilegomenos**: vastaansanottu; hänen tarkoituksensa ja uskonsa pitää tuomittaman, kirottaman ja sadateltavan pahimpana vääräuskoisuutena, ek-sytyksenä ja hulluutena. Missä näin tapahtuu, siinä on hänelle oikein käynyt; missä taas ei näin tapahdu, siinä ei ole Kristusta, ei hänen äitiänsä, ei Simeonia, ei profetoja, ei uskoa, ei evankeliumia eikä kristittyjä.

Mitäpä muuta vastaansanomien olisi kuin sitä ettei ainoastaan kielletä, vaan pen-tellaan, sadatellaan, tuomitaan, kirotaan, eh-käistään ja kaikella häpeällä ja herjauksella vainotaan niinkuin kaikkein ilkeintä vääräuskoisuutta. Mutta tämä sana antaa meille vieläkin lohdutuksen. Hän sanoo: **Kristus on pan-**

tu merkiksi, jota vastaan sanotaan, mutta jota ei saada kumotuksi eikä hävitetyksi. Ki-rotkoon koko maailma minun uskoni ja saar-nani, toittakoon sen vääräuskoisuudeksi ja vääntäköön sen mitä häpeällisemmällä tavalla, mutta heidän täytyy se kuitenkin minulle jät-tää, he eivät voi ottaa sitä minulta pois. Kai-kella raivollaan ja hurjuudellaan eivät he sen enempiä aikaan saa, kuin että sanovat minua vastaan ja minun täytyy olla maalina ja merk-kinä. Kuitenkin lankee maailma ja minä sei-son. Sanokoot he vastaan niin paljon kuin mielensä tekee, Jumala astuu ja sotii töillensä heidän sanojansa vastaan; saadaanpa nähdä, kumpi tässä voitolle pääsee. Tässä ovat työt ja itse Jumalan työt, jotka asettavat, se on: lujaan painavat ja vahvistavat, tämän merkin hyvälle perustukselle. Se on Jumalan **panema** merkki. Kukahan sen työntää kumoon? Vastapuolella taas ei ole muuta kuin liiteleviä sanoja ja voi-mattomia suun henkäyksiä. Kärpäset kyllä rä-pyttelevät siivillään ja hiovat kärsäänsä, mutta eivät kuitenkaan enempiä saa aikaan kuin tuh-raavat seinän, mutta jättävät sen kauniisti sei-somaan.

Tästä seuraa, että paavin, piispojen, kir-kollisten laitosten, luostarien ja korkeakoulu-jen oppi ja usko on pelkästään maallinen ja perkeleellinen, sillä siellä ei ole mitään lan-keemista, ei mitään vastaansanomista (eivätkä he sitä kärsikään), vaan paljasta kunniata, val-taa, rikkautta, rauhaa ja huvitusta; he ovat Herran Jumalamme oikeita syöttösikoja omasa lätissänsä, paitsi jos ehkä jotakuta heidän joukostaan perkele hengellisillä kiusauksilla hänen uskossaan ja toivossaan kiduttelee, jommoisia sentään vielä muutamia löytyy. Missä, näet, Kristus on ja hänen uskonsa, siel-lä pitää olla vastaansanomista, muutoin ei siellä suinkaan ole Kristus. Elleivät ihmiset tee tätä julkisesti, täytyy perkeleen tehdä sitä salaa, ja nämä ovat ankaria kiusauksia epäus-

koon, epäilykseen ja Jumalan häpäisemiseen. Nämä kiusatut voidaan sentään pelastaa, mutta se toinen joukko menee menoaan ilman Kristusta, ilman Maariaa, ilman Simeonia, ilman kaikkea totuutta, vaikkapa pitävätkin monia messuja, laulavat korkealta ja alhaalta, käyttävät tukanpeitteitä ja hengellistä pukua ja ovat Salomonin apinoita ja intialaisia marakatteja. Ja kun he eivät kerran tahdo suvaita vastaananomista, eivät he sitä ansaitsekkaan; eikä heillä mitään olekkaan, eivätkä he myöskään mitään sellaista tee, että heitä voitaisiin sanoa vastaan, niin he käyvät kimppuun ja rupeavat itse vastaananojiksi. Mitäpä he muuta tekisivätkään? Heidän varsinainen tehtävänsä on totuuden kiroaminen, kieltäminen, sadatteleminen ja vainoominen.

Tämän sanon minä täyttääkseni velvollisuuttani ja osoittaakseni jokaiselle kristitylle hänen tilansa vaarallisuuden, jotta hän tietäisi kavahtaa paavia, korkeakouluja ja hengellistä säätyä, joissa Jumalan sana ei ole harjoituksen alaisena, niinkuin perkeleen omaa valtakuntaa ja menoa, ja että ihminen pysyisi kiinni evankeliumissa ja ottaisi vaarin missä on vastaananomista ja missä ylistystä. Ellei jossain ole vastaananomista, ei siellä ole Kristustakaan, vieläpä sellaista vastaananomista, joka ei tule turkkilaiselta vaan hänen omilta läheisemmiltään. Kristus ei ole pantu lankeamisen merkiksi monelle Babylooniassa tai Assyriassa, vaan monelle **Israelissa**, se on: siinä kansassa, jonka keskuudessa hän on, ja jotka kerskaavat olevansa hänen omiaan.

Kolmanneksi sanoo Simeoni hänen äidilleen Maarialle: **Ja sinunkin sielus läpitse pitää miekan käymän.** Tätä ei ole sanottu luonnollisesta miekasta, vaan kuten Ps. 105: 18 on Joosepista kirjoitettu: **Rauta kävi hänen sielunsa läpitse**, ja Ps. 107: 10: **Hän pelasti niitä, jotka istuvat pimeissä ja kuoleman varjossa, vangitut ahdistuksessa ja**

rauhassa. Samoin myös 5 Moos. 4: 20: **Her-ra on johdattanut teidän ulos Egyptistä.** Tällä on siis vaan tahdottu sanoa, että Maaria oli saava tuntea sydämessään suurta kärsimystä ja tuskaa, vaikka kohta ei hänen ruumistaan kidutettaisikaan. Kuinka tämä on tapahtunut, sen tietää jokainen. Sentähden tulee nämät sanat käsittää heprealaisen puheenparren mukaan, joka tähän tapaan puhuu sydämen ahdistuksesta ja vaivasta sanoen: minun sydämeni on pakahtumaisillaan, minun sydämeni on halkeemaisillaan, j. n. e.

Enempi puheleminen tästä täytyy meidän säästää paaston aikaan. Tässä olkoon kylliksi, että tarkastamme, kuinka Simeoni selventää siunauksensa niin katkeralla muistutuksella, ettei sitä maailma käsittäisi ajalliseksi siunaukseksi. Mutta mitä merkitsee se, että Simeoni sanoo tätä yksistään ja nimenomaan Maarialle hänen äidilleen eikä Joosepille? Se merkitsee nähtävästi, että kristillinen seurakunta, hengellinen neitsyt Maaria, pysyy maan päällä eikä sitä saada pois juuritetuksi, vaikka saarnaajia ja heidän uskoaan ja evankeliumia, hengellistä Kristusta, vainotaankin. Toisin sanoen: vaikka Jooseppi ennen kuoleekin ja Kristus tulee piinatuksi, niin että Maaria jää leskeksi ja lapsettomaksi, hän kuitenkin jää jällelle ja tämmöinen tuska käy koko hänen sydämensä läpitse. Näin pysyy kristillinen seurakunta kaikkina aikoina leskenä, ja kun sen Jooseppi, pyhät isät, kuolevat ja evankeliumi piinataan, niin käy se sen sydämelle. Mutta sen pitää miekkaa kärsimän ja kuitenkin viimeiseen päivään asti pysymän.

Mikä voi olla kristilliselle sydämelle katkerampaa, kuin pakosta nähdä ja kokea, kuinka julmina hirmuhaltijat ja uskottomat Kristuksen evankeliumia vainoovat ja pyytävät sitä perin juurin hävittää, kuten nyt paavin aikana tapahtuu enemmän kuin koskaan ennen onkaan tapahtunut? Näin käypi sille nimensä

mukaan, sillä **Maaria** merkitsee **katkera meri**. Tällä lausutaan, ettei siinä ole ainoastaan katkeruutta, vaan paljon paljasta katkeruutta; se ei siis ole katkeruuden pisarainen eikä edes jokikaan, vaan kokonainen meri, sillä kaikki kärsiminen tulvaa sen ylitse, joten sillä syystä on nimenä Maaria, eli **katkera meri**.

Lopuksi sanoo Simeoni tämän kaiken tapahtuvan sen vuoksi, **että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin**. Oi kuinka autuaallinen ja hyödyllinen hedelmä tämä on tässä lankeemisesta ja vastaanottamisesta! Mutta jotta sen käsittäisimme, on huomattava, että ihmisten kesken löytyy **kahdenlaista** pahennusta ja viettelyä. **Toinen** on törkeätä julki-syntiä, niinkuin on tottelemattomuus vanhemmille, murha, haureus, varkaus, valehteleminen, panetteleminen, j. n. e. Nämät ovat syntejä Mooseksen **toista** taulua vastaan. Tässä ei synnintekijän tarvitse loukkautua vataansanomisen merkkiin; heidän ajatuksensa ovat nähtävissä jo heidän pahan elämänsä vuoksi. Tästä pahennuksesta puhuu Raamattu vain vähän.

Mutta **toinen**, Kasbi rouva, Midianin ruhtinaan Zurin kaunis tytär, jonka tähden neljäkolmatta tuhatta lyötiin Israelissa, kuten 4 Moos. 25: 15 kirjoittaa, se se on oikea pahennus ja viettelys hyvien töitten ja Jumalanpalveluksen pyhissä ja kauneissa synneissä; ne saattavat koko maailman kaikkeen onnettomuuteen, eikä kukaan voi olla niiden suhteen kylliksi varovainen.

Nämä ovat syntejä Mooseksen **ensimmäistä** taulua vastaan, uskoa vastaan, Jumalan kunniaa ja hänen töitensä vastaan. Sillä ei ole mitään suurempaa, vaarallisempaa eikä myrkyllisempää pahennusta, kuin ulkonaisesti kaunis elämä hyvissä töissä ja hengellisessä vaelluksessa. Siinä elelee paljasta rehellistä, järjellistä, kunniallista ja hurskasta väkeä, niin ettei ole mahdollista yhdenkään sielun

pelastua eli pysyä viettelemättä, ellei Jumala aseta tätä merkkiä ja maalia, johon he loukkautuvat ja paljastavat siten sydämensä.

Tässä katsotaan heitä heidän koreiden sanojen ja kauniiden töittensä läpi sydämeen ja havaitaan, että mokomat suuret pyhät ja viisaat ihmiset ovat pakanoita ja narreja, koska he uskoa vainoovat töittensä tähden ja tahtovat menossaan olla laittamattomia. Näin paljastuvat heidän ajatuksensa ja tulevat ilmi, kuinka he rakentelevat omille töillensä ja itseensä eivätkä siis tee syntiä lakkaamatta ainoastaan ensimmäisiä käskyjä vastaan, vaan myöskin vihaavat ja pyytävät sukupuuttoon hävittää ja hukuttaa kaiken, mikä kuuluu uskoon ja Jumalaan; ei sentään muulla nimellä kuin Jumalan ja totuutta puollustaakseen. Katso, tämän kaltaisia ovat nykyään paavi, piispat ja melkein kaikki hengelliset. He ovat viritelleet maailman täyteen, täyteen, täyteen pauloja ja pahennuksia hengellisen elämänsä kauniilla korskalla ja loistolla, joka ei kuitenkaan sisällä mitään uskoa vaan paljaita töitä, ja jossa ei mikään evankeliumi vaan paljaat ihmiskioppien määräykset vallitsevat.

Tämmöisen pahennuksen kanssa on koko P. Raamattu tekemisissä, ja tätä vastaan sotii Jumala kaikkein profeetainsa ja pyhiensä kautta. Tämä on oikea helvetin portti ja leveä valtamaantie kadotukseen. Sentähden on tämän porton nimi Cosbi, **mendacium meum**, minun valheeni. Kaikki sellainen ulkokiilto valehtelee ja pettää, mutta sen kauniit koristukset ja helyt pettävät Israelin ruhtinaitakin, ja syystä ei sillä olekaan nimenä ainoastaan **valhe**, vaan **minun valheeni**, koska sellainen petos liehakoitsee ja houkuttelee joka miestä. Tästä meitä nyt varjellaksensa on Jumala asettanut Kristuksen merkitseksi, johon heidän täytyy kompastua, langeta ja sanoa vastaan, ettemme heidän töistään ja sanoistaan viehättyneinä hyväksyisi ja seuraisi heidän elämäänsä,

vaan tietäisimme, kuinka Jumalan edessä ei ole mitään totista ja otollista elämätä ilman uskoa; missä ei taas uskoa ole, siellä on ihminen Cosbi: paljasta valhetta ja petosta. Se tulee heissä näkyviin heti, kun heitä vastaan saarnataan eikä heidän töitään miksiäkään arvata uskon rinnalla.

Katsos, silloin täytyy sinun uskoinesi olla vääraoppinen. Silloin he ilmoittavat ja paljastavat sydämensä sinulle tahtomattaan ja tietämättään, niin että näet, mikä hirmuinen epäuskon kauhistus tuon kauniin elämän alla piilee, mikä susi on villan alla, mikä portto seppeleen alla, joka pysyy pysymistään häpeemättömänä ja vielä vaatii, että tätä hänen törkeyttänsä ja pahettansa pidettäisiin puhtaana kunniana ja hyveenä, tai tahtoo sinun tappaa. Sentähden Jumala Jer. 3: 3 sanoo hänelle: **Sinulla on porton kasvot, et sinä tahdo ensinkään hävetä**, ja Jes. 3: 9: **He kerskaavat rikoksistansa, niinkuin Sodoma, ja ei salaa niitä.**

Eikö se olisi ihka hullu ja häpeemätön huora, joka sallisi aviorikoksensa laulettavan itsellensä kunniaksi vieläpä miehensä kuulleen? Näin tekevät kaikki töittäsaarnaajat ja uskottomat opettajat, jotka häpeemättä töitä saarnaavat ja sen lisäksi uskoa, aviollista puhtautta kiroilevat. Heidän huoruutensa pitää oleman puhtautta ja oikean puhtauden huoruutta. Katsos, tämä kaikki pysyisi salassa;

luonto ja järki eivät koskaan havaitsisi sitä paheeksi: työt ovat siksi liian kauniita ja käytösvatavat liian hienoja. Niinpä niinkin, luonto ajattelee kaikkea tuollaista, saa niistä huvitusta ja pitää tätä oikeana ja hyvänä työnä, ja pysyy siinä ja paatuu siinä.

Sentähden panee Jumala merkin, johon luonto kompastuisi ja josta jokainen oppisi, kuinka paljoa korkeampaa kristillinen elämä on kuin luonto ja järki. Kaikki sen hyveet ovat syntiä, kaikki sen valkeus pimeyttä, kaikki sen tiet harhapolkuja. Sijaan täytyy tulla toisen sydämen, olemuksen ja luonnon. Vanha sydän ei muuna ilmaannu kuin Jumalan vihamiehenä. Tämä on kuvattu jo muinoin filistealaisissa, joita Herra löi salaisiin paikkoihin, niin että heidän suolensa vuotivat takaa ulos, niin kauan kuin pitivät Jumalan arkkia tykönänsä. Suolet merkitsivät tässä uskottoman sydämen ajatuksia, jotka heti puhkeavat ilmi, kun Jumalan arkki tulee heidän tykönsä, se on: kun evankeliumia ja Kristusta saarnataan, niin he sitä eivät voi ollenkaan kärsiä. Siis tapahtuu, että näiden pyhien sydämet, joita ei kukaan muutoin voi tuntea, paljastuvat, kun Kristus asetetaan niiden eteen, niin että P. Paavalin sanojen mukaan 1 Kor. 2: 15: Hengellinen tuomitsee tosin kaikkia, vaan ei hän keltään tuomita. Kun hän, näet, kuulee, etteivät Jumalan sanaa ja uskoa ota vastaan, niin hän saa tietää, mikä mieli ja sydän heillä on.